

at gætte hans Tanker, naar jeg mente, at han havde samme Opfattelse som jeg om den hidtidige Administration, men naar jeg hører, at den ærede Minister ikke har haft den, saa bøjer jeg mig naturligvis. Jeg skal fuldt ud anerkende, at den ærede Minister aldrig, saa længe han har haft Sæde i Rigsdagen — saa vidt mig bekendt — har opponeret mod nogen Regering eller kritiseret nogen Højreregering. Jeg haaber, at den ærede Minister tager mod denne min Undskyldning for at have misforstaaet hans Opfattelse.

Ordføreren (C. Hage): Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) fandt Anledning til at vende tilbage til de forskellige Embedsspørgsmaal, som vi i forrige Uge forhandlede med Konsejlspræsidenten og Justitsministeren. Hvor megen Vægt jeg end gerne tillægger det ærede Medlems Udtalelser, kan jeg dog ikke føle mig fristet til at genoptage denne Forhandling paa ny. Thi det ærede Medlem fremførte intet som helst nyt Argument eller ny Synsmaade. Han sagde, at jo mere han havde tænkt over Sagen, des mere var han bleven klar over, at Finansudvalgets Opfattelse var forkert. Jo mere jeg har tænkt over Sagen, des mere er jeg bleven overbevist om, at den er rigtig. Og denne Bestyrkelse af min Opfattelse henter jeg ikke fra mine egne Grubliseringer, jeg henter den derfra, at det Forsvar for det modsatte, der blev ført i forrige Uge, var saa svagt, at det var aabenbart for enhver, at Indvendingerne vare ganske uholdbare. Det ærede Medlem siger, at en Fastholden af Finansudvalgets Opfattelse vil være til Gene for Administrationen. Dette vil jeg for det første bestride, men selv om saa var, er det jo slet ikke Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er, hvilke Lovregler der er gældende, og om Folketinget gør Ret i at føre Tilsyn med, at Lovene overholdes. Hvis de gældende Lovregler muligvis ere til Gene for Administrationen, kan man tage under Overvejelse, om man vil gøre Loven om; men saa længe Loven er gældende, staar det til os at fordrø, at den skal holdes. I øvrigt er det aldeles ikke saa, at Overholdelsen af disse Regler kan genere Administrationen. Det ærede Medlem siger selv, at hvad Konstitutionshonorarerne angaa, er Sagen i Virkeligheden uden Betydning. Men ganske særlig er den uden Betydning i det Tilfælde, som ligger for til Afstemning i Dag, idet den Grænse, som Finansudvalgets Forslag fastsætter, endog gaar ud over det Honorar, som Regeringen

selv foreslaar at tillægge Manden. Men ogsaa i de andre Tilfælde, hvorom der har været Tale, er det udelukket, at der kan fremkomme nogen Gene, og ikke mindst maa det da ligge uden for enhver Tvivl, at man paa Finansloven kan fastsætte Størrelsen af det Beløb, der ydes de konstituerede for Varetagelsen af de Hverv, for hvilke Honoraret er fastsat ved selve Finansloven. Det andet Spørgsmaal, nemlig Fordringen om, at Lovforskriften om Forening af forskellige Embeder skal overholdes, mente det ærede Medlem kunde volde Administrationen mere Gene. Men, hvis det forholder sig saaledes, som det blev fremført i forrige Uge af Justitsministeren, at der ikke i den hele Lovgivning siden 1870 forekommer mere end netop dette ene Tilfælde, hvorom der her er Tale, som vil kunne give Anledning til Tvivl, tror jeg dog nok, man tør sige, at nogen overvættes stor Gene for Administrationen vil der ikke kunne blive. Og naar saa hertil oven i Købet kommer, at Finansudvalget netop i dette ene Tilfælde, som her foreligger, indstiller at lade den paagældende Embedsmand beholde sin fulde Lønning ubeskaaren, falder Spørgsmaalet praktisk taget endog fuldstændig bort. — Ogsaa den ærede Finansminister mente det belejligt at komme tilbage til denne Diskussion. Han var ikke til Stede ved Forhandlingerne i forrige Uge, men jeg tør maaske forudsætte, at den ærede Minister har læst Forhandlingerne igennem. Hvis saa er, har han dog ikke været saa heldig at blive opmærksom paa, at saa godt som alt, hvad han fremførte, er allerede i forrige Uge blevet imødegaaet. Det blev udtrykkelig fremhævet af mig, at i den Skrivelse, der er fremsendt fra Konsejlspræsidenten, søgtes det gjort gældende, at der ved Behandlingen i Fjor her i Tinget af det Lovforslag, der blev til Loven af 7de April 1900 om Lønninger ved Livsforsikringsanstalten, skulde have været visse Underforstaaelser eller Aftaler om, at den almindelige Regel i Loven af 1870 ikke skulde finde Anvendelse paa de to honorarlønnede Direktørposter. Jeg oplyste, at saavel Udvalgets Formand som dets Ordfører paa det bestemteste har modsagt dette. De Argumenter eller de Tegn til Støtte for sin Mening, som den ærede Minister mente at kunne finde i Udtalelser i Anmærkningerne til Lovforslaget, ere ganske uholdbare. Der staar i disse Anmærkninger, at man gaar ud fra, at de paagældende Stillinger fremdeles ville kunde være forenede med anden